

† JOSIP JURČIČ †  
† DESETI BRAT †



Stevilka 3

**VESTNIK**

Letnik XI. 1966

GLASILO SLOVENSKEGA DRUŠTVA MELBOURNE

# SLOVENSKO GLEDALIŠČE V MELBOURNU.

SOBOTA, 23. JULIJA 1966.

V soboto, dne 23. julija 1966, ob 8. uri zvečer, bodo igralci Dramatskega odseka Slovenskega društva v Melbournu priredili v St. Brigid's Hall, 378 Nicholson Street, North Fitzroy, dramo Josipa Jurčiča "Deseti brat".

Gledališke prireditve v Avstraliji so redke; odrske uprizoritve, pri kateri bi sodelovalo čez štirideset ljudi, pa doslej tukaj še nismo imeli in jih v bodočnosti tudi ne bo mnogo.

Ne zamudite te izredne prilike. Slišali boste zopet govorjeno slovensko besedo, kot smo jo govorili doma na vasi. Videli boste življenje, kakršno je bilo v dolenjski vasi pred sto in nekaj leti; srečali boste vaše originale, prisluhnili njihovim modrostim. Ganila vas bo ljubezen učitelja Kvasa in grajske Manice in usoda Martinka Spaka - desetega brata. Saj jih vse poznate, če ste čitali Jurčičevo povest: Martinka, Lovra, Manico, oštirja Obrščaka, zdravnika Venclja, Krjavlja, graščaka Benjamina in Piškava in vse ostale osebe, ki jih je v svojem romanu ustvaril naš veliki Jurčič in jih je tako lepo orisalo in opisalo njegovo spretno pero. In nasmejali se boste do solz, ko vam bo Krjavelj povedal, kako je hudiča sekal na dvoje ali kako je svojo kozo ozdravil, da ni več hodila v sosedov zeljnik. In pravo kmečko ohcet bomo imeli, na odru seveda, s pevci in harmonikami in brhko mlado nevesto, ki bo zardevala in sramežljivo obračala oči v tla. Prav kot nekdanj doma.

Iz priloženega programa boste razvideli, kdo se skriva pod šminko in kdo od vaših prijateljev in znancev je imel voljo in korajžo, da stopi na odrske deske in pomore k uspehu tega redkega kulturnega dogodka. Prinesite ta program s seboj; Lažje vam bo slediti igri in osebam.

Na programu boste našli tudi imena in naslove gospodov, pri katerih lahko kupite vstopnice v predprodaji. Svetujemo vam, da se pomujate, ker je število sedožev v dvorani omejeno in igre v Melbournu ne bomo ponavljali.

Prijateljem v Geelongu in okolici javljamo, da bomo prišli na gostovanje v Geelong v kratkem, predvidoma 31. julija, in da si zatorej lahko prihranijo pot v Melbourne, razen če hočejo videti igro dvakrat. Obvestili vas bomo posebej in pravočasno, kje in kdaj bo igra v Geelongu.

Melbournčanom pa - na svidenje v soboto zvečer.

Slovensko društvo v Melbournu.

Pojava desetnika in desetnice v slovenskem pripovedništvu je zavita v temo. Njen izvor se izgublja v tisti megleni davnini, ko so naši predniki še verovali v vile rojenice in sojenice, vesne, divje in povodne može, škrate, škopnike in babo Torkljo; v časih, ko so ljudje verovali v nadnaravne sile in niso razločevali med bajko, vražo in resnico.

Pisane besede ni bilo in dedje in babice so pripovedovali otrokom pripovedke o volkodlakih, morah in krsnikih. Iz roda v rod je šlo ustno izročilo in ljudje so verovali pripovedim o bitjih s posebno močjo, kakor so vedomci in desetniki.

V teh davnih časih se je izoblikovala in utrdila vera, da sta desetorojenec ali desetorojenka ene matere po božji volji obsojena na to, da morata od hiše in v širni svet, koder vse življenje tavata - izgubljena in brez doma. Desetnik je bil obdarjen s čudovitimi lastnostmi in zmožnostmi; videl je v bodočnost in prerokoval srečo, vedel je, kje so zakopani zakladi in gorje kmetu, ki bi mu odrekel skorjo kruha ali povesimo slame za posteljo in prenočitev.

Podoba desetnika ni lastna samo slovenskemu narodu. Tudi pri drugih narodih imajo pravljice o čudovitih lastnostih sedmega, devetega ali desetega sina - zaviselo je pač od tega, katero število so smatrali za čarodejno. Da so pa otroci številčnih družin morali v svet, ker doma kruha ni bilo dovolj, je razumljivo. Mnogokrat so končavali svoje dni kot prosjaki, brez lastne strehe in lastnega ognjišča.

Če vera v čarobno moč desetega brata ni imela druge podlage kot v praznoverstvu, je bil lik vendarle sodoben in živ: kajti beračev, sinov siromašnih družin, ki so tavali iz vasi v vas, je bilo vedno in v vsaki dobi dovolj; nepoznan berač je vedno zagonetna figura in kdo ve, morda je pa le res desetnik in obdarjen z nadnaravnimi lastnostmi. Mnogokrat so ti berači prepevali pesmi in prepovedovali pravljice in zgodbe; in tako ni prav nič čudno, da sta postala lik slovenskega berača in lik desetega brata tesno povezana.

Vraža je pomagala prosjaku, kajti dokler je kmet veroval, da mu bo prineslo nesrečo, če desetega brata odžene od hiše, je berač lahko našel večerjo in prenočišče, zlasti če se je obdal s plaščem skrivnostnosti; zato pa je bilo naravno, da so berači pomagali razširjati in vzdrževati vražo o desetinstvu, ko so, mnogokrat v plačilo za izkazano miloščino, pripovedovali pravljice in bajke.

S širjenjem šolstva in izobrazbe med širšimi sloji prebivalstva Slovenije v 18. in 19. stoletju so stare vraže in verovanja začela polagoma izginjevati. Tudi stare pripovedke in pravljice so ljudje začeli pozabljati in navdušenje za narodno blago, ki so ga, hvala bodi bogu, z narodnimi idejami prežeti pesniki in pisatelji prejšnjega stoletja imeli, je še pravočasno rešilo del pripovedne zapuščine, ki bi se sicer popolnoma izgubila v zgodovini.

Josip Jurčič, rojen 1. 1844 na Muljavi, je bil rojen o pravem času. Doma v revni dolenjski vasi med Višnjo goro in Stično, kjer je stari kontrast med gradom in vasjo še vedno obstajal, je kot deček poslušal pripovedke, ki mu jih je pravil njegov ded z materine strani, ki je bil poznan vaški pripovedovalec pravljic. Na vasi je spoznal kmečkoga človeka, kakršen je ta resnično bil, srečal je vaške originale in značilnosti, ki so mu pozneje bile predloga za karakterje njegovih povesti in romanov.

Že kot študent je začel svojo pisateljsko pot kot zapisovalec in zbiralec folklornih snovi, bajk in pripovedk in se razvil v tvorca naše kmečke realistične povesti. Postavil je slovensko leposlovje, ki je ob tistem času sledilo romantično smer nemške in francoske literature in opisovalo reživiljske idealizirane junake in gospodične, nazaj v središče narodnega življenja.

Jurčič je bil izrazit epik, nadarjen in s smislom za dramatiko; s svojim delom je bolj kot katerikoli drugi tedanji pisatelj in pesnik deloval na domišljijo in narodno ter človečansko zavest nešolanega mestnega in kmečkoga človeka.

Fran Levstik mu je bil v mladih in poznejših letih vodnik in učitelj. Oba sta pripadala skupini, ki je zavrnila opisni realizem francoskih in nemških sodobnikov, ki so v svojih povestih opisovali osebe v najmanjše potankosti, tako da čitalcu ni ostalo dovolj svobode, da bi si ustvaril lastno sodbo o njihovem karakterju; Levstik in njegova šola pa so sledili pravilo: "Junak naj dela in misli; njegova dejanja naj ga označujejo". Značajev res ni treba opisovati, saj jih dovolj opisujejo in označujejo njihove besede in dejanja.

Iz teh zasnov se je razvil naš kmečki pripovedni realizem. Pisatelji so iskali junake za svoje povesti med živimi ljudmi, kakor so jih srečevali v življenju, na vasi, v graščini in v mestu; toda ker sta bila mesto in graščina večinoma potujčena ali vsaj pod tujim nemškim vplivom, je krani slovenski kmet s svojo preprosto in nepokvarjeno modrostjo, s svojo vero in praznovero, postal nosilec dobrega in poštenega v naših prvih izvirnih povestih realistične dobe, medtem ko sta graščina in mesto predstavljala puhlost in pokvarjenost v narodnozavodnem ali moralnem smislu. Prebujajoča se narodna zavest naših mladih pisateljev je narekovala tako.

Grad in grajski prebivalci niso več socialni problem, kakor so bili za njihove dede in očete v fevdalnih časih,

temveč le torišče družabnega uveljavljanja. Rpski konflikti naših pripovednikov tiste dobe se porajajo iz erotičnih in družabnih nasprotij med domačim kmetom in izobražencem na eni, in tujim grajskim svetom na drugi strani.

Jurčičev "Deseti brat" je bilo eno prvih obširnejših del pisanih v soglasju z novimi realističnimi idejami in je ko tako služilo za vzor poznejšim pisateljem. Postava desetnika, ki je glavna oseba romana, ni več pravljichen lik desetega brata kot so ga naše pripovedke v zgodnejši dobi poznale. Toda služi za ogrodje, okrog katerega je Jurčič zasnoval svojo zgodbo o nezakonskem sinu graščaka Piškava. Toda dovolj je še starih vraževernih ljudi v vasi, ki verujejo v njegove nadnaravne moči in mislijo, da mu vrug prinaša denar, s katerim je pomagal drugim ljudem v stiski. Graščaki niso tujci in niti niso absolutni vlastodržci; njihove graščine so zakotne in njihova posestva dovoljšna, da jim omogočujejo dobro življenje, pa ne dosti več. Ostrih socialnih problemov in nasprotij v romanu ni in stric Dolef, brat slemeniškega gospoda je zapit inteligent, ki nosi suknjo z oguljenimi rokavi in popiva v Obrščakovi krčmi, mnogokrat na kredo, v družbi s kmeti in bajtarji.

Podobo desetega brata je prinesel v naše slovstvo že Fran Levstik, ki je začel pisati svojo povest o desetem bratu in jo pričel priobčevati l. 1863 v časniku "Naprej", ki ga je Miroslav Vilhar izdajal v Ljubljani; namen tega časopisa je bil zbrati okrog sebe vse "moderne" pisatelje tiste dobe, ki so bili v opreki s konzervativnimi krogi, ki jih nove narodne in svobodoljubne ideje še niso prežele. Toda list je zašel v tiskovno pravdo in prenehal izhajati. S tem je bilo tudi konec Levstikovega "Desetega brata", ki je ostal nedokončan. Njegov deseti brat ni imel pravljichne osnove in je bil bolj podoben stricu Dolefu Jurčičeve povesti; bil je človek, ki v življenju ni uspel in si je izbral raje tavanje po svetu kot svoj življenski poklic.

Josip Jurčič je obljubil svojo novo povest "Deseti brat" l. 1865 Antonu Janežiču za njegovo zbirko "Cvetje" in roman je izšel v zvezkih med februarjem l. 1866 in februarjem naslednjega leta.

V zasnovi ljubezenske zgodbe Desetega brata je kos avtorjevega življenja. Iz tega izvira lirski zavzetost za usodo Lovrota Kvasa in grajske Manice, ki jo je Levstik, ko je kritiziral Jurčičevo delo, imenoval "črivo" sentimentalnost.

Toda poglobitna zgodba Desetega brata ni ljubezenska idila, kakor je mislil Levstik, temveč družinska tragedija. Naslov dela sam kaže na to in vsi glavni prizori dogajanja. Pravega umetnika se je pokazal Jurčič v tem, kako je očrtal postavo desetega brata in kmečke originale: Krjavlja, Obrščaka in druge. Ti tipi bodo v slovenskem slovstvu živeli vedno, kot nam zažive pred očmi vsakokrat, ko prečitamo knjigo ali gledamo predstavo na odru. V tem je Jurčičeva moč in s tem delom je pisatelj udaril slovenskemu slovstvu neizbrisljiv pečat izvirnosti.

Š.B.

: V zadnjih "Mislih" sem bral članek izpod peresa gospe Ivanke Kariž, ki je nedavno obiskala Melbourne. Svoje vtise je znila na papir in prišli so v tisk. Vem za sto primerov, ko obiskovavci od drugod kažejo iste občutke: z obraza jim berem to, kar je gospa Ivanka napisala.

Moram pa pristaviti resnici na ljubo, da so to res samo vtisi. Ko bi obiskovavec naše metropole ostal nekaj mesecev med nami, bi videl tudi drugo plat slike. Tokrat bi videl, da jih je mnogo med nami, ki jim ni dosti mar za uspehe naše izseljenske skupine. Da popravim: radi se pobahajo z uspehi in na dolgo ter široko bi govorili o njih, če bi na primer obiskali Sydney. Da bi pa k tem uspehom dodali malo svoje dobre volje in sodelovali, je pa kar pretežko. Seveda je vse lepše stati ob strani in samo gledati, ali pa na račun peščice, ki se ubija za skupnost, celo kako pikro reči...

Po drugi strani je pa takle vtis obiskovavca le dokaz, da brez uspehov naša skupina ni. Marsikaj imamo že pokazati, imeli pa bi še več, če bi nas več zavihalo rokave. Škoda, da gospa Ivanka ni omenila tudi "Slovenskega doma", ki tudi ne stoji brez žrtev in brez koristi.

: Torej je le res, da bomo zopet imeli kulturno prireditve. "DESETEGA BRATA" bomo videli na odrskih deskah. Z zanimanjem pričakujem predstave, ki zahteva po svoji vsebini od igralcev precej. Vem, da pridno hodijo na vaje in kar nam bodo pokazali, naj bodo prepričani, bomo s hvaležnostjo in veseljem sprejeli. Premalo se zavedamo, kaj nam pomeni, da moremo tako daleč od domovine sesti pred oder in gledati domačo igro. Upam, da bo dvorana polna do zadnjega kotička.

: Ko smo za našo dvorano pod bodočo cerkvijo merili prostor in zabijali količke, so se nekateri norčevali iz mene, da bomo "zgradili kokošnjak". Kar zdaj pridite pogledat, kb so stene gotove in začasni "strop" (forma za cementno ploščo) nad glavo. Naš "kokošnjak" bo kar velika dvorana - da bi bila le vedno polna, kadar bomo v njej začeli kulturne prireditve! Kdaj bo to? Smo spet pri starem: čim več bo na razpolago delovnih rok, tem prej bomo delo končali. Če bo le šlo vse po sreči, če bo vreme na naši strani, bi na soboto dne 30. julija cementirali ploščo. Potrebujemo nekaj strokovnjakov na tem polju dela in pa precej delavcev, ker moramo to delo končati v enem dnevu. Lepo prosim, prijavite se! Dve močni skupini potrebujemo za ta dan. Za vsako sodelovanje pa že zdaj iskrena zahvala!

P. Bazilij, O.F.M.

## IZGRADITEV PORUŠENEGA SKOPLJA.

Prirodne sile, neizmerne in neusmiljene, človeku niso nikdar prizanašale. In vendar je bila ta neenaka in kruta borba, ki jo je slabotno človeštvo za svoj obstanek od pradavnih dni borilo s silami prirode eno izmed glavnih gonil na poti k napredku in znanju. Volja po ohranitvi je pravtako neizmerna in prirodna sila; rane, ki jih je človeštvo utrpevalo, so se celile, toda izkušnje so ostajale in iz izkušenj sta rastla znanje in spretnost.

Moderno, vedno izpopolnjujoče se znanje in tehnična sredstva počasi obračajo to dolgotrajno borbo v človekov prid in manj in manj je problemov, ki jim naša zagrizenost in sposobnost ne bi bile kos, pa čeprav silam narave človek nikdar ne bo popoln gospodar. Velike prirodne katastrofe, poplave, potresi, se bodo še vedno dogajale, kruto in iznenada. Izogniti se jim ne bo nikdar mogoče, toda od nesreče do nesreče se učimo, kako ublažiti njihov učinek, da bodo rane in škoda čimprej zalizane in čim manjše.

Potresna katastrofa, ki je zadela julija 1.1963 prestolico Macedonije je prišla iznenada in brez svarila. Epicenter potresa je bil razmeroma plitek, toda črta razširjanja potresnih valov je zadela središče mesta. Glavni sunek je zazibal najgostejše naseljene predele mesta, ki je takrat imelo okrog 200.000 prebivalcev. Kako obširna je bila škoda, predočuje dejstvo, da je bilo 43 odstotkov vseh stanovanjskih hiš popolnoma porušениh oziroma v tako nevarnem stanju, da so jih morali takoj podreti. Nadaljnih 37,5 % je bilo težko poškodovanih in samo 19,5 % hiš je bilo nepoškodovanih ali pa je utrpele samo lahke okvare. Preko polovica hiš je bila zgrajena po drugi svetovni vojni in stanovanjska površina, ki so jo predstavljale je znašala 3/4 vse razpoložljive stanovanjske površine. Poškodbe trgovskih, kulturnih in drugih javnih poslopij so bile prav tako velike. Okrog 75 % javnih naprav kot so ceste, kanalizacija, vodovodi, plin, elektrika in telefon je bilo izvrženih iz uporabe. Industrijske zgradbe so se še najboljše ponesle: izgube so tu cenili na 17 %.

Težavna naloga, ki so se je gradbeniki morali lotiti je bila še toliko težja, ker so morali v štirih kratkih mesecih pred prihodom zime oskrbeti streho, pa čeprav samo začasno za skoro 100.000 brezdomcev. Pravtako je bilo treba spraviti pod streho inštitucije in urade, ki so potrebni za redno poslovanje velikega mesta.

Organizatorji so razdelili pozidavo Skoplja v tri faze, ki so se deloma prekrivale med seboj. Prva je bila: popravek poslopij, ki so bila le lahko prizadeta in izgradnja začasnih predmestnih naselij. To je trajalo od avgusta 1963 do februarja 1964. Druga stopenja je obsegala pozidavo hiš, resneje

poškodovanih in dokončanje zidav v predmestjih; tretja faza je bila najdaljša in še ni zaključena: to je bila ponovna izgradnja kulturnega in upravnega središča.

V prvem delu so stavbeniki zgradili 18 predmestnih naselbin, v celoti 13160 stanovanjskih enot. Skoro 12000 od teh so zgradila domača podjetja, ostalo pa je bilo postavljeno s pomočjo tujih držav oziroma mednarodnih organizacij. Vsa stanovanja so bila zgrajena v skladu s sodobnimi zahtevami komforta. Ta nova naselja so bila postavljena na nove temelje; mnogo pripravljalnega dela je bilo potrebnega, vključno izpeljavo novih dovoznih cest in različnih vodov.

Količina potrebnega gradbenega materiala je bila ogromna in vse je moralo biti pripravljeno v najkrajšem času, kar je neznansko obremenilo produkcijsko kapaciteto vse države.

Druga stopnja izgradnje se je začela že vzporedno s prvo. Popravilo težje prizadetih poslopij je zahtevalo skrbno pripravo, ker so morali mnoge zgradbe primerno pjačiti za slučaj ponovitve potresov v bodočnosti. Vlada je izdala nove gradbene predpise, ki so upoštevali potresno prirodo Skoplja in okolice, nekaj, na kar so prej bili pozabili. Obseg velike škode, ki jo je mesto utrpelo je bilo deloma pripisati pomanjkanju strožjih gradbenih predpisov, ki bi morali veljati v potresom izpostavljenem ozemlju. Položaj pa je še poslabšalo dajstvo, da so v prvem zanosu in zaletu pvojne socijalistične izgradnje uporabljali materiale slabe kakovosti; uničenje mnogih stavb je bilo prav zaradi tega popolno.

Tretja stopnja bo trajala najdlje. Inženjerji so morali okolico najprej geološko preiskati, da ugotove, kje bo najboljši položaj za novo mestno središče. Zgradbe v novem centru bodo zgrajene po najnovejših izkušnjah in izsledkih, doseženih v deželah, kjer imajo s potresi stalne težave. Vsa poslopja, kjer se ljudje zbirajo v večjem številu, n.pr. bolnice, šole, i.t.d. bodo morala imeti 50% močnejše pojačanje strukturnih betonskih delov nego navadne stavbe v istem okraju.

Skoplje bo po obnovitvi nedvomno lepše in modernejše mesto kot kdarkoli poprej. Toda iznad vsega, za svoje prebivalstvo bo tudi varnejše in bo nudilo več zaščite v slučaju, da se podobna nesreča zopet pripeti.

Kar pa je najvažnejše je to, da je mestu v nesreči priskočil na pomoč ves svet in da so strokovnjaki iz vseh delov sveta sodelovali in pomagali z nasveti in delom pri izgradnji. Nesreča, ki je Skoplje zadela, pa je zopet nudila nove izkušnje, ki bodo služile vsemu človeštvu v njegovi bodoči borbi z naravo in njenimi nepreračunljivimi silami.

L.K.



\* Kljub težavam, katere nam je pripravila pošta z zakasnitvijo "Vestnika", nam je zabava 4. junija v Marianna Hall-u v Sunshine spet dobro uspela. Čeprav je večina vabila, katera so bila to pot priključena "Vestniku" bila dostavljena prepozno, je okoli 150 ljudi napolnilo dvorano. Ob prijetnih zvokih pik in valčkov, katere je igral orkester "Dom", so se vsi prisotni izredno lepo zabavali.

\* Naj se opravičimo ob tej priliki vsem tistim, ki so radi prepoznega obvestila zamudili ta prijetni večer. Ni namreč povsem naša krivica. Povabila skupaj z "Vestnikom" so bila pravočasno oddana na dva poštna urada, toda eden teh uradov je ugotovil, da so pisma pretežka ter jih ni hotel odposlati, dokler ne plačamo dodatne poštnine. Vprašanje smo uspeli razčistiti šele teden po zabavi v Sunshinu, v bodoče pa se bomo vedeli izogniti takim nevspešnostim.

\* Ko omenjamo zabavo v Sunshinu je naša prijetna dolžnost, da se zahvalimo g. Pavlu Brodeju za gesto s katero je tako prijetno presenetil prireditelje. G. Brodej, ki je pred dvema leti pričel z lastnim mesarskim podjetjem v Sunshinu, nam je brezplačno dobavil kranjske klobase za omenjeno zabavo in tako izdatno pripomogel k njenemu denarnemu uspehu. Vsaka taka podpora mnogo pomeni; naš dom bo preje izplačan in organizatorji imajo večje veselje do dela, ko vidijo, da ne trosijo čas in energijo zaman in da so med nami rojaki, ki s svoje strani donesajo k uspehu našega skupnega npora, ki služi ne v korist posameznem ali sebičnim namenom skupinic, katere nikomur ne odgovarjajo v kakšne namene uporabljajo dobiček in nikomur ne polagajo račune. Nasprotno pa naše društvo vsako leto javno pokaže in dokazuje, da je vsak pridobljeni vinar bil uporabljen le za skupnost. Zato pa tudi podpora, katero v zadnjem času dobivamo od rojakov, kot na primer g. Brodej in da omenim pleskarje, ki nam bodo prepleskali dom, dokazuje, da naša javnost dobro ceni delo S. D. M.

\* Ko govorimo o tem, kam z donarjem, lahko omenimo, da smo dobili račun o stanju dolga na naš dom. Trenutno dolgujemo še \$6734. To je še precej velika vsota, vendar v primeri z današnjo vrednostjo zemljišča in hiše zgubi na velikosti. Dom je bil kupljen maja 1960 za \$21400. \$6000 smo dali kot predujem, na teden pa moramo odplačevati po \$30. Ostanek moramo po pogodbi izplačati do maja 1968. Da bomo to uspeli bo treba še krepko zavihati rokave. Vendar smo Slovenci v Melbournu v primeru z Sydneyjanci lahko kar zadovoljni s svojim delom. Pohvalimo se lahko kar z tremi stavbami, ki služijo za potrebe skupnosti in še z zidavo svoje cerkve. Niso zaman ure, delo pta in denarni prispevki. Imejte to v mislih, kadar primerjate delo S. D. M. in ga tehtate. Podpirajte tam, kjer vidite, da bo Vaša podpora prinesla korist skupnosti in Vam samim.

\* Ko smo pri podpori pa pristavimo, da tudi naša gledališka skupina ne more brez nje. Za igro "deseti brat", katera bo predvidoma vprizorjena 23. julija rabimo še mnogo pomoči. Treba je pripraviti kulise, urediti oder itd. itd. Vsaka pomoč bo dobrodošla. Javite se sami prostovoljno v domu.

\* Naša izletna skupina je sedaj že v Sloveniji. Za bodočnost imamo v načrtu, da še organiziramo take izlete. Vsak kdor je zainteresiran pa naj pomni, da velja pravilo, da morajo potniki biti člani organizacije najmanj šest mesecev pred izletom.

P R I S T O P N I C A

=====

Podpisani/a .....

z družino: .....

.....

.....

.....

Stanujoc: .....

.....

želim pristopiti kot član Slovenskemu društvu v Melbourne

Dne, .....

..... (podpis) .....

S P R E M E N B A N A S L O V A

=====

Podpisani ..... (priimek)

..... (ime)

obveščam, da sem spremenil svoj naslov in sedaj stanujem:

.....

.....

Dne, .....

..... (podpis) .....

VESTNIK